

தமிழிலக்கணப் பாற்பகுப்பின் அடிப்படை

திரு.க.ஜே.சுயன்.

ஆய்வுக்கருக்கம்

தமிழ்மொழியின் பாற்பகுப்பு இலக்கண ஆசிரியர்கள் என்ன அடிப்படையில் செய்து கொண்டார்கள் என்ற ஆராய்வுதரம் அமைந்து இக்கட்டுரை. தமிழின் பாற்பகுப்பு விடயத்தில் ஒருபுறம்கூறிய இரூப்பதூக்கச் சட்டிக் கட்டுதல் விநர்சனங்கள் மறுதலிக்கப்படுகின்றன. அநேவேளை தமிழின் பாற்பகுப்பு, பொருட்களின் இயற்கைத்தன்மை கண்டே செய்துகொள் எய்ப்பட்டது என்றவாறான பாரட்டுரைகளும் பொருத்தமானவை அல்ல என்பதை உணர்த்துவதாக, சொற்களின் அகரப்பின் அடிப்படையிலேயே வகக்கிய அகரப்பின் பிரதான உதும்பான வினைமுற்றின் எதுகளை அடிப்படையாகக் கொண்ட, தமிழின் பாற்பகுப்பு செய்துகொள்ளப்பட்டது என்ற உண்மை ஆதாரப்பூர்வமாக இக்கட்டுரையில் விவரப்படுத்தினது.

சொற்களை உயர்திணைக்குரியன, அஃறிணைக்குரியன என வகுத்த தமிழிலக்கண நூலார் அந்த இரு திணைச் சொற்களையும் ஐம்பாலாக வகுப்பர். உயர்திணைச் சொற்கள் ஆண்பால், பெண்பால், பலன்பால் என மூன்றாகவும், அஃறிணைச் சொற்கள் ஒன்றன்பால், பலவிற்பால் என இரண்டாகவும் வகுக்கப்படுகின்றன. தமிழிலக்கண நூல்களால் இந்த ஐம்பாற்பாற்பகுப்பு பொருள்களின் இயற்கைத்தன்மை கண்டே செய்து கொள்ளப்பட்டது என்றவாறான பாராட்டுரைகள் வழங்கும் அதே வேளை மறுதலையான விநர்சனங்கள் கனும் முன்வைக்கப்பட்டுள்ளன.

"உயர்திணைச் சொற்களில் ஆண்பால், பெண்பால், பலன்பால் என்ற பாற்பகுப்பும் அஃறிணைச் சொற்களில் ஒன்றன்பால், பலவிற்பால் என்ற

பாற்பகுப்பும் உண்டு. பொருள்களின் இயற்கைத்தன்மை கருதியே திணை, பால் வகுக்கப்படுகின்ற தென்பது முழு உண்மையல்ல என்று இங்கே தெரிவித்து. பறவைகள், மிருகங்கள், மரங்கள் முதலியன ஆண், பெண்ணை அடைபொழி கொடுத்துக் கூடப்படுவது முண்டு. பீடி, களிநு, எருது, பசு என அஃறிணைப் பொருள்கள் சிலத்தில் ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் வேறு பெயர் கூட உண்டு. அப்படிப்பட்ட இடங்களில் கூட இவையாவும் அஃறிணையாகவே கொள்ளப்படுகின்றன. கட்டுப் பெயர் கூட ஒன்றன்பாலாகவே பெரும்பாலும் அமைகிறது. பன்மைபெயர் பொறுத்தவரையில் உயர்திணையிலோ, அஃறிணையிலோ ஆண் - பெண் வேறுபாடு கொள்வதில்லை. ஆண் பாற் பன்மை, பெண்பாற் பன்மை, இருபாலுக்கும் பொதுவான சொற்களின் பன்மை வாகவும் உயர்திணைப்

பலர்பாலில் அடங்குகின்றன. மரியாதைப் பன்மைகூட பலர்பால் விருதிகளையே கொள்ளுகின்றது" (வேலுப்பிள்ளை 1979, பக்.140)

மேற்படி விமர்சனம் தமிழிலக் கணகாரர் செய்த பார்பாகுபாட்டில் சிலகுறைபாடுகள் இருக்கின்றன என்ற தொனியில் அமைகிறது. தமிழிலக் கண தூல்கள் கூறும் "பால்" என்பது கூட்டும் பொருள் பாது என்பதை விளக்கிக் கொள்ளும்போதே மேற்படி விமர்சனத்தின் வன்மை, மென்மைகளைத் தீர்மானித்துக் கொள்ளல் சாத்தியமாகும்.

பால் என்ற சொல் Sex என்ற ஆங்கிலச் சொல் கூட்டும் பொருளை உடையதாகவே இன்று பலரும் கருதுகின்றார்கள். இது ஐரோப்பியர் வரலாறுகளின் பின் - குறிப்பாக ஆங்கிலேயர் வரலாறுக்குப் பின் தமிழில் திகழ்ந்த சொற்பொருள் மாற்றம் ஒன்றின் விளைவேயன்றி வேறில்லை. உண்மையில் தெடுக்காயமாக தமிழின் இலக்கிய வழக்கிலும், இலக்கண தூல் வழக்கிலும் காணும் பால் என்ற சொல் குறிக்கும் பொருள் "பகுதி" என்பதே யாம். அப்பால், இப்பால் என்ற மொழி வழக்குகளிலும் திருக்குறள் முதலான தூல்களிட் காணப்படும் ஆறத்துப்பால், பொருட்பால், காமத்துப்பால் முதலான தொடர்களிலும் உள்ள "பால்" போலவே ஆண்பால், பெண்பால் முதலான தொடர்களிலும் உள்ள

"பால்" என்ற சொல் "பகுதி" என்ற பொருளினால் உடையதேயாம். அச்சொல்லின் பிறப்பு பந்திய பொற்கோவின் விளக்கம் இக்கருத்தை மேலும் தெளிவாக்கும். "பகு என்ற அடிச் சொல்லும் ஆல் என்ற விருதிலும் சேர்த்து பகல் என்ற சொல்லைப் பால் என்ற சொல்லைப் உருவாக்கி விருக்கிறது. பால் என்ற சொல்லின் வேர்ப்பொருள் பகுதி தான்..." (பொற்கோ - 1988, பக்.43). (பகு + ஆல் = பகல் < பால்; "இணைக் குறிவை அடுத்து பெய்யெழுத்து வரும்போது, இணைக்குறியில் இரண்டாம் குறியில் கெட்டுப்போக, முதலில் தின்ற குறியில் நெடிவாக மாறுதல் தமிழிற் பரவலாகக் காணப்படும் ஓர் அமைப்பு. தூகள் - தூள், பகுதி - பாதி, பொழுது - போது என்பவற்றை நோக்குக.) "பால்" என்பது "பகுதி" என்ற பொருளை உடையதே என்பதை உணர்த்து கொள்ளும் அதேவேளை தமிழிலக்கண தூலர் செய்த பார்பாகுபாடு பொருள்களின் ஆண்தன்மை, பெண்தன்மை (Sex) என்பனவற்றின் அடிப்படையில் மேற்கொள்ளும் நோக்கத்தைய உடைய தல்ல என்பதையும் உணர்த்து கொள்ளல் வேண்டும். அவ்வாறாயின் எத்தியதியின் அடிப்படையில் அப்பார்பாகுபாடு மேற்கொள்ளப்பட்டது? இந்த வினாவுக்கு விடை காணுமுன் மொழியிலக் கணமானது மொழிக் குரிய பாகுபாடேயன்றி (பெண்தகவியல், உயிரியல் என்பன போன்று) பொருளாராய்ச்சியின் அடிப்படையில்

மேற்கொள்ளப்படுவது அல்ல என்பதை மனங்கொள்ள வேண்டியவர்களாகி நோம்.

தமிழ்ச் சொற்களின் மாற்பாகுபாட்டை உணர்த்த மூற்பட்ட தொல்காப்பியர், எனர ஈறு ஆண்பாலையும், எனர ஈறு பெண்பாலையும், ரகர, பகர, மார் ஈறுகள் பலர்பாலையும் தகர, நகர, டகர மெய்களை ஊர்ந்த குந்தியஐகர ஈறுகள் ஒன்றன் பாலையும் அ, ஆ, வ என்னும் ஈறுகள் பலவின் பாலையும் அழியச்செய்வன எனக்குறிப்பிட்டார். (தொல், சொல், 5 முதல் 9 வரையான மாற்பாக்கள்)

உதாரணம்:

1. ஆண்பால்:

(எ) உண்டனன், உண்டான், உண்ணா தின்றனன், உண்ணா தின்றான், உண்பன், கரியன், கரியான்.

2. பெண்பால்:

(எ) உண்டனள், உண்டாள், உண்ணா தின்றனள், உண்ணா தின்றாள், உண்பள், உண்பாள், கரியள், கரியாள்.

3. பலர்பால்:

(ர) உண்டனர், உண்டார், உண்ணா தின்றனர், உண்ணா தின்றார், உண்பர், உண்பார், கரியர், கரியார்.

(ம) கூறுப, வருப

(மா) கொன்மார், சென்மார்

4. ஒன்றன்பால்:

(து) வந்தது, வராதின்தது, வருவது, கரிது.

(று) கூயிற்று, தாயிற்று, கோடின்து, குளம்பின்து

(டு) குண்டுக்கட்டு, கொடுத்தாட்டு, குறுத்தாட்டு.

5. பலவின்பால்:

(அ) உண்டன, உண்ணா தின்றன, உண்பன, கரியன.

(ஆ) உண்ணா, தின்றா.

(வ) உண்குவ, தின்குவ

மேற்படி உதாரணங்கள் பால்காட்டும் ஈறுகள் பந்திய தொல்காப்பிய விதிகளுக்கு சேனாவரையர் தந்தவை. தொல்காப்பியர் கட்டிய ஈறுகளிற் சில இக்காலத்தில் வழக்கிழந்துவிட்டன. ஆயினும் அடிப்படை விதியில் எந்த மாற்றமும் திகழ்ந்துவிடவில்லை. தமிழின் சொற்றொகுதி இன்றும் இத்த ஐந்து பகுதிக்குள் அடங்கக் கூடியதாகவே உள்ளது.

"எனர" ஈறுகொண்டு முடியும் முதலாம் தொகுதிச் சொற்கள் ஆண்பாலையச் சட்டி திற்றலால் அவை ஒருபாற்படுத்தப்பட்டு ஆண்பாற் சொற்கள் எனப் பெயரிடப்பட்டன. இரண்டாம் தொகுதிச் சொற்கள் எனர ஈறுகொண்டு முடியுள்ள, அவை பெண்பால் சட்டி திற்றலால் அவற்றை ஒருபாற்படுத்தி பெண்பாற் சொற்கள் எனக் குறிப்பிட்டனர். மூன்றாம் தொகுதியின் அடல்

கும் 1969 மற்றும் சொற்கள் உயர்திணை சார்ந்த பலரைச் சுட்டி நின்றவால் அவற்றைப் பலர்பாற் சொற்கள் என வேறொருபாற் படுத்தினார்கள். அவ்வாறே நான்காம் தொகுதியுள் அடங்குவன உயிருள்ள, உயிரற்ற அஃறிணை சார்ந்த தனியன்களைக் குறித்தனவாய் நின்றவை "ஒன்றன்பால்" எனவும், ஐந்தாம் தொகுதியுள் அடங்குவன அஃறிணை சார்ந்த உயிருள்ள, உயிரற்றவற்றின் சுட்டத்தை - பன்மையை உணர்த்தி நின்றவை "பலவன்பால்" எனவும் வேறுவேறு பாற்படுத்தினார்கள். உயர்திணையில் தனி ஆளைக் குறிப்பனவால் இருந்த போதும் சொல்வமைப்பில் பன்மை விசுவகளைபே உடையனவால் அமையும் சொற்றொகுதியும் ஒன்றுண்டு. சொல்வமைப்பில் பலர்பாற் சொற்களை ஒத்ததாகவே ஆமைவதால் அத்தகு சொற்களும் பலர்பாற்றொகுதியுள்ளேயே அடக்கப்படுகின்றன. ஆயினும் தெளிவு கருதி அவற்றை மரியாதைப் பன்மை எனச் சுட்டும் வழக்கம் உண்டு. இத்தத் தெளிவோடு தமிழின் பாற்பாடுபாடு குறித்த மேற்படி விமர்சனத்தின் வன்மை, மென்மையை இனி நோக்குவோம்.

"உயர்திணையில் ஆண், பெண் என்ற அடிப்படையில் மேற்கொள்ளப்பட்ட பாற்பாடுபாடு அஃறிணை உயிர்கள் (பறவைகள், பிருகங்கள், மரங்கள்) குறித்து மேற்கொள்ளப்படவில்லை" என்ற குற்றச்சாட்டை இங்கு எடுத்துக் கொள்வோம்.

அஃறிணை உயிர்ப்பொருள்களுக்கு ஆண், பெண் என அடைகொடுத்துச் சுட்டுதலும் சிலவற்றுக்கு கன்று - பிடி என்பனபோல ஆண், பெண் பாடுபாடு சுட்டும் விசேட சொற்கள் இருத்தலும் உண்மையே. அவ்வழக்கு அஃறிணை உயிர்த்தொகுதியை நோக்கும்போது புறக்கணிக்கத்தக்க அளவு சிறுபான்மை உயிர்கள் பற்றியே நிலவுகிறது. அன்தியும் அஃறிணை உயிர்களில் ஆண், பெண் வேறுபாடு குறித்து சிறுபான்மை நிலவும் அத்தகு வேறுபாடு கூட பெயர்ச்சொல் அளவிலன்றி வினைச்சொல்லைப் பொறுத்த அளவில் மூற்றாகவே இல்லாமற் போய்விடுகிறது. "யானை" என்ற ஆணுக்கும் பெண்ணுக்குமான பொதுப் பெயராயினும் சரி கன்று, பிடி என்னும் சிறப்புப் பெயர்களையாயினும் சரி ஒரே வினைமுடிவையே பெறுகின்றன.

யானை வந்தது
கன்று வந்தது
பிடி வந்தது

"ஆண் பாற்பன்மை, பெண் பாற்பன்மை, இருபாடுக்கும் பொதுவான பன்மை யாவும் உயர்திணைப் பலர்பாலில் அடங்குகின்றன" என்பது தமிழின் பாற்பாடுபிற் சுட்டிக் காட்டப்படும் மற்றொரு குறைபாடு. உண்மையில் சொல்வமைப்பால் ஆண்கள் மாத்திரம் அடங்கிய பன்மையையோ, பெண்கள் மாத்திரம் அடங்கிய பன்மையையோ குறித்த சொற்கள் என்று தமிழில் இல்லை. சொல்வமைப்பால்

இயலாதிலையில் அப்பொதுப்பாற் சொற்கள் ஆண்களையோ, பெண்களையோ மாத்திரம் கட்டியது என்று கொள்ள சூறிப்புகள்களினாலிலேயே இடமுண்டாகின்றாகிறது. (ஆயிரம் மக்கள் போர் செய்யப் போயினர் என்றவிடத்து மக்கள் என்ற பொதுப் பெயர் பெண்களை ஒழித்து ஆண்களையே சூறித்தது என்று உதாரணம் காட்டப்படும். இத்தகு உதாரணங்கள் எல்லாக் காலத்துக்கும் எல்லா இடத்துக்கும் பொருத்துவன அல்ல) "தோழியர்" என்பது முதலாயின விதி விலக்குகள்; ஆத்தகையனகூட பொதுவான வினை முடிவையே கொள்ளுகின்றன.

மக்கள் வந்தனர் (ஆண், பெண் இருபாலுக்கும் பொதுவானது)
ஆண்கள் வந்தனர்
பெண்கள் வந்தனர்

தோழர் வந்தனர் (தோழர் என்பது சொல்லையப்பால் இருபாலுக்கும் உரியதாயினும் இன்று பெரும்பாலும் ஆண்கள் சூறித்தே வழங்குகின்றது)
தோழியர் வந்தனர்.

இதுவரை தோக்கியவற்றால் ஓர் உண்மை புலனாகின்றது. வினைமுற்றுக்களின் அடிப்படையிலேயே தமிழின் பாற்பொருபாடு மேற்கொள்ளப்படுகின்றது என்பதே அவ்வுண்மை. பால் உணர்த்தும் ஈறுகளாக பதினொரு ஈறுகளைக் கட்டிய தொல்காப்பியர்

தொடர்த்து கூறும் செய்தியும் இந்த உண்மையையே வலியுறுத்துகின்றது.

"இருதிணை மருங்கின் ஐம்பால்
ஆறிய
ஈறுநின்ற இளைக்கும் பதினொர்
ஈறுத்தும்
தோற்றும் தாமே வினையொடு
வருமே"
(தொ.சொல்.10)

சேனாவரையர் தந்த உதாரணங்களும் வினைச்சொற்களாகவே அமைந்தமை அவதானிக்க வேண்டியது.

பொருளைக் கட்டுவனவான பெயர்க் சொற்கள் இருக்க பொருள்களின் செயற்பாடுகளைக் கட்டும் வினைச் சொல்லை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஏன் பால் வகுக்கப்படல் வேண்டும் என்ற கேள்வி இங்கு எழலாம். வினைச்சொற்களிற் காணப்படாத சில விசுதிகள் பெயர்க் சொற்கள் சில வற்றில் பால்காட்டுவனவாய் அமைவதுண்டு. இஈர ஈறு பெண்பாலையும் (தோழி, பாடினி, வேலைக்காரி) "வை" விசுதி பலவின் பாலையும் (அவை, நடத்தவை) உணர்த்துவன. தொல்காப்பியர் அவற்றையெல்லாம் கவனத்திற் கொள்ளாதது ஏன்? இந்த வினாக்களுக்கு விடை கூறுவதாய் அமைவது பெயரிலக்கண நூற்பர் ஒன்றுக்குச் சேனாவரையர் அளித்த விளக்கம்.

“அவன் பெண்மகன் சாத்தன் என
 னகரவீறு ஆடுவிற்கும் அஃதினை
 யாண்பாற்கும் உரித்தாய் வருத
 லானும். அவன், மக்கள் மகன் என
 னகரவீறு மகடுவிற்கும், பல்வேர்க்கும்,
 அஃதினைப் பெண்பாற்கும் உரித்தாய்
 வருதலானும் பெண் டாட்டி நம்பி
 னளவும் ஆடு, மகடு எனவும் இகரவீறும்
 னகரவீறும் இருபாற்கும் உரியவாய்
 வருதள னும் வினைச்சொல் போவ
 இன் னவீறு இன்பாற் குரித்தெனப்
 பெயர்ச் சொல் னறுபற்றி உணர்த
 தலாகாமையின் உரியவையுரிய
 வென்றார்” (தொல்.சொல், 191
 சேனாவரையர் உரை).

பாணுணர்த்துவதில் பெயர்நுகள்
 வினையீறுகளில் உள்சது போன்று
 பொதுத்தன்மைவினை உடையன
 அல்ல என்பதே மேற்படி சேனாவரை
 யர் கூற்றின் சாரம். எத்தமொழியிலும்
 பெயர்ச் சொற்களின் உருவாக்கத்துக்கு
 வரையறை இல்லை. புத்தாக்கச்
 சொற்களும் மொழிபெயர்ப்புக்களும்
 பிறமொழிச் சொற்களின் உள்வாய்
 கல்களும் இருகுறிப்பெயர்களுமாக
 எல்லையற்ற பெயர்ச்சொற்கள் உருவா
 கிக் கொண்டேயிருக்கும். அன்றியும்
 அவையெல்லாம் திணைபால் உணர்த்
 தும் தன்மை உடையனவாய் இருத்த
 லும் அரிதே. ஆனால் வினைச்சொற்
 களின் திணைமை அவ்வாறானதல்ல.
 அன்றியும் தமிழ் மொழியைப் பொறுத்
 தவரையில் புதிதாக உருவாகின்ற
 வினைச்சொற்கள் கூட ஒரே தன்மைத்

தான அமைப்பிலேயே உருவாகின்றன.
 படர்க்கை நிலையில் இயங்கும்
 வினைமுற்றுக்களில் வியங்கோள்
 வினை முற்றுக்களும் செய்யும் என்னும்
 வாய்ப்பாட்டுத் தெரிநிலை வினை
 முற்றும் தமிழ்ந் திணையெல்லாம்
 மிகத் தெளிவாகப் பாலை உணர்த்துவ
 னவாய் விளங்குகின்றன. (சொற்கள்
 திணைபாணுணர்த்துவது படர்க்கை
 நிலையிலேயாம்; தன்மை முள்ளினை
 திணைமைகளில் அவற்றை உணர்த்து
 வதில்லை. எண்ணை மாத்திரமே
 உணர்த்துகின்றன. இது உலகமொழி
 கள் அனைத்தினதும் பொதுத்தன்மை
 யாக இருத்தல் கூடும்.)

தமிழின் பெயர்ச் சொற்களோ
 வெளின் அவற்றுள் மிகப் பெரும்பாலா
 னவை திணை, பால் உணர்த்துவது
 இல்லை. இந்த விதிக்கு விலக்கான
 சிறுபான்மைச் சொற்களிற்கூட பல்
 சொற்கள் பாலை மாத்திரமே உணர்த்
 துகின்றன (இருதிணைவிரவுப் பெயர்
 கள்). பாலை உணர்த்தும் சொற்கள்
 கூட அதை உணர்த்துவதில் தியமத்தன்
 மைவினை உடையனவல்ல. அதானா
 வேயே பெயரிலக்கணம் கூறமுற்பட்ட
 தொல்காப்பியர்.

“இருதிணைப் பிரித்த னும்பாற்
 கிளவிக் கும் உரியவை உரிய பெயர்
 வயினாள்” (தொல்.சொல் 161).

என்றார். பெயர்ச் சொல்லானது
 சொல்லின் தன்மையானும் அச்சொல்
 வெளிப்படையாகவும், குறிப்பாகவும்

கட்டும் பொருளின் தன்மையாலும் திணை, பால் வேறுபடக் கூடியதாம். பெரும்பாலான பெயர்ச்சொற்களின் திணை, பால் தீர்மானிக்கப் பெறுவது தனிச்சொல் நிலையிலல்ல; தொடர் நிலையிலேயேயாம். உதாரணமாக மாருதி என்ற பெயர்ச்சொல் எந்தத் திணைசார்ந்தது எந்தப் பால் சார்ந்தது என்று தனிச் சொல்லாய் நிற்றும் நிலையில் கூறுதற்கு இயலாது. வினைமுற்றோடு கூடிய சொற்றொடராக, வாக்கியமாக அமைவும் நிலையிலேயே அதனார் குறிப்பிடப்படும் பொருள் எது என்பது தெரியப்படும்.

மாருதி வந்தான்

மாருதி வந்தது.

என்னும் இரு தொடர்களில் முதலாவதில் உள்ள "மாருதி" உயர்திணை ஆண்பால் குறித்ததென்பதும் இரண்டாம் தொடரிலுள்ள "மாருதி" (மாருதி என்ற திறுவனத்தினால் உருவாக் கப்பட்ட ஒரு வாகனம்) ஆஃறிணை ஒன்றன்பால் என்பதும் அவ்வத்தொடர்களிலுள்ள வினைமுற்றுக்களாலேயே தீர்பாணிக்கப்படுகின்றன. ஒரு மொழியில் வழங்கும் என்னுக்கணக்கற்ற இடுகுறிப்பெயர்களின் நிலைப்பாடு இதுவே. தமிழில் குறிப்பிட்ட சில பெயர்ச்சொற்களே தனிச்சொல் நிலையில் திணை, பால் தீர்மானிக்கக் கூடியனவாய் உள்ளன. ஆகையால் அவற்றை மாத்திரம் பெயரியலில் பட்டியலிட்டிருக்க கூறினார் தொல்காப்பியர். பட்டியலிட்டாரேயன்றி திணை,

பால் பற்றிய பொதுலிலக்கணம் கூறவில்லை என்பது கவனிக்கப்பட வேண்டியது.

தனித்தனிச் சொற்கள் எந்தத் திணையாக எந்தப் பாலாக இருப்பினும் அதனால் எந்த இலாபமோ நட்டமோ வினைத்து விடப் போவதில்லை. உண்மையில் திணை, பால் பாதுபாடு வேண்டப்படுவது தொடரிலக்கணத்துக்கேயன்றி பெயருக்கோ வினைக்கோ அல்ல. தொடரமைப்பில் திணை, பால் வழக்கள் ஏற்படாமற் காத்தலே திணையால் ஆராய்ச்சியின் நோக்கமாம். அதனாலேதான் தொல்காப்பியர் திணை, பால் பற்றிய செய்திகளை பெயரியலிலோ வினையியலிலோ கூறாது தொடரிலக்கணம் கூறுவதாய் அமைந்த "கிளவியாக்சம்" எனும் இயலிலே கூறினார். தமது நோக்கத்தை ஓரளவு வெளிப்படையாகவும் கூறி உள்ளார்.

"வினையில் தோன்றும் பாலதி

கிளவியும்

பெயரில் தோன்றும் பாலதி

கிளவியும்

மயங்கல்கூடா தம்மரபினவே"

(தொல். சொல். 11)

திணை, பால் உணர்த்துவதில் வினைச்சொல்லுக்குள்ள அதிகாரத்தைக் கண்டே பெயர், வினை என்ற வழக்கமான நிரணல்மாற்றி இத்துற்பாலில் முதலில் வினைச்சொல்லை எடுத்துரைத்தார் என்பதையும் இவ் விடத்தில் உணர்த்துகொள்வது நன்று.

திணைபாற் பாகுபாட்டின் நோக்கம் தொடரமைப்பில் வழுக்கின்றப்படாமற் காத்தலே என்ற தொல்காப்பியர் கருத்தை பின்வந்த இலக்கணவாசியர் களோ, தவீள பொழியியவாளர்களோ எவரும் கருத்திற்கொண்டதாகத் தெரிய வில்லை. இது தமிழறிவுலகம் முத்காலத்தில் வடமொழிவாண ருக்கும், நவவுகத்தில் ஐரோப்பிய பொழிவாணருக்கும் ஆடப்பட்டதன் விளைவுபோலும். தமிழ்பொழியை நோக்காது பயனற்ற பாற் பாகு பாட்டை மேற்கொள்ளும் - அதையும் பெயர்ச்சொற்களுக்கே மேற்கொள்ளும் அம்மொழிகளின் இலக்கணமரையையே நோக்கியவர்களாய் தன்னுடைய முதற் கொண்டு திணைபாற் இலக்கணத்தை பெயரியவியேயே அடக்கிக் கூற முற்படுகிறார்கள். தமிழில் திணை பாற் திருணயம் செய்வதில் வினைச் சொல்லுக்கே சிறப் பாகவுரிய அதிகாரத்தை எவரும் உணர்ந்து கொண்டதாக இல்லை.

"சொற்கள் பொதுவாக ஐந்து பாவாகப் பிரிக்கப்படும் என்று இலக் கணங்கள் கூறினாலும் இத்தப்பாற் பகுப்பும் திணைப்பகுப்பும் சிறப் பாகப் பெயர்க்கே உரியன என்பது எல்லோர்க்கும் தெளிவாக விளங்கிய செய்தி"

(பொற்கோ - 1939, பக்.43)

மேற்படி கூற்று திணைபாற்பகுப்பும் பற்றிய தமிழாய்வுலகின் திணைப்

பாட்டைத் தெளிவுறுத்துவதாய் அமை வது. இத்தகைய விளக்கத்தின் அடிப் படையிலேயே பொற்கோ தமிழின் பாற்பாகுபாடு "பதில்மாற்றக் கொள் ளையின் அடிப்படையிலே மேற்கொள் ளப்பட்டது என்று கூறமுற்பட்டார்.

"இலக்கிய வழுக்கில் நாம் காணும் பெயர்ச்சொற்களில் இடப்பெயர்கள் தமிழ் ஏனையவற்றையெல்லாம் அவன், அவள், அவர், அது, அவை முதலாகிய ஐந்து பெயர்களையும் கொண்டு பதில் மாற்றம் (அல்லது பதிலீடு) செய்யலாம். அப்படிப் பதிலீடற்றம் செய்யும் பொழுது அவன் என்ற சொல்லால் பதில் மாற்றம் செய்யத்தக்க பெயர்கள் எல்லாவற்றையும் ஆண்பால் என்ற பெயரால் கட்டினர். அல்லாதே அவன் என்ற பெயரால் பதில் மாற்றம்செய்யத்தக்க எல்லாப் பெயர் களையும் பெண்பால் என்றும், அவர் என்ற சொல்லால் பதில் மாற்றம் செய்யத்தக்க பெயர்கள் எல்லா வற்றையும் ஒன்றன் பால் என்றும் அவை என்ற சொல்லால் பதில் மாற்றம் செய்யத்தக்க பெயர்கள் எல்லாவற்றையும் பலவின் பால் என்றும் பிரித்தனர். ஆ" திணையில் ஆண்பால் பெண்பால் என்று இரு பிரிவை அமைக்காமல் ஒன்றன்பால் என்று ஒரு பிரிவை யட்டுமே அமைத் தமைக்குக் காரணம் என்ன என்பது இப்போது விளங்கும். இதையே மேலும் விளக்கமாகக் காண்போம்.

களிறு, பிடி, ஆகியசொற்கள் மூன்றையே ஆண்பாணையையும் பெண்வாணையையும் குறிக்கும். இப்படி ஒரு சில அஃறிணைப் பெயர்கள் தனித் தனியே ஆணையும் பெண்ணையும் கட்டுவனவாக அமைத்திருந்தாலும் கூட நமது இலக்கணங்கள் அஃறிணைப் பெயர்களில் ஆண்பால் பகுப்பை அமைக்கவில்லை. ஏனென்றால் களிறு, பிடி, சேவல், பெடை ஆகிய பெயர்கள் அதுவென்றும் பெயரால் பதில் மாற்றம் செய்யத்தக்கன. ஆகவே தான் அஃறிணை ஆண்பால், பெண்மால் இரண்டையும் ஒன்றன் பால் என்ற ஒரு பகுப்பிலேயே அடக்கிக் கொண்டனர். (பொற்கோ, 1989, பக்.4).

பெயர்ச் சொற்களெல்லாம் கட்டுப் பெயர்களான அவன், அவள், அது, அவை என்பவற்றில் ஏதோ ஒன்றால் பதில் மாற்றம் செய்யத்தக்கனவாய் இருக்கும் நிலையையே அப்பெயர்ச் சொற்களை ஐம்பாலாக வகுக்கும் தமிழ்ப் பாற் பகுப்பிற்கான அடிப்படை என்று கொள்ளும் பொற்கோவின் வினக்கம் ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்கதல்ல. எனெனில் ஒரு பெயர்ச் சொல் குறிக்கும் பொருளை எந்தச் கட்டுச்சொல்லினால் குறிப்பிடுவது என்பதை எதைக் கொண்டு தீர்மானிப்பது? முன்பு ஓரிடத்திற் காட்டப்பட்ட மாருதி என்ற பெயரையே தோக்கலாம் "மாருதி" என "அவன்" என்று கட்டுவதா "அது"

என்று கட்டுவதா என்பதை அச்சொல் தொடர் நிலையில் அமையும் பொழுதே தெரிந்து கொள்ளலாம். அதாவது தொடரின் வினைமூன்றை வைத்தே தெளியலாம். அன்றியும் கட்டுப் பெயர்கள் ஓர் உரையின் தொடக்க நிலையில் அமைவது இல்லை. இரண்டாம் வாக்கிய நிலையிலேயே முதலாம் வாக்கியத்தில் எழுவாயாக அமைந்த பெயரை கட்டுப் பெயரால் குறித்தல் இயலும். ஒரே வினைமூடியு கொள்ளும் நிலையில் மாத்திரமே ஒரே வாக்கிய அமைப்பில் இயற்பெயரும் கட்டுப்பெயரும் அடுத்தடுத்து வருதல் இயலும். அந்நிலையிற்கூட இயற் பெயரை அடுத்தே கட்டுப்பெயர் வரும் சாத்தியப்பாடு உண்டு. (தொல். சொல்.39) இவற்றால் பாற்பகுப்புக் கான அடிப்படையாக அமைத்தக்க ஆற்றல் கட்டுப்பெயருக்கு இல்லை என்பதும் அவ்வாற்றல் படர்க்கை வினை மூற்றுக்கே உண்டு என்பதும் பெறப்படும்.

இன்னுள்ள தமிழிலக்கண நூல்களுக்கெல்லாம் அடிப்படையாய் வினக்கும் தொல்லிலக்கண நூலாகிய தொல் காப்பியமே வினைவீறுகள்தான் பாற் பகுப்பின் அடிப்படையாய் அமைவன என்பதைத் தெளிவாக எடுத்துக் கூறியுள்ள நிலையில், முயன்று வேறொர் அடிப்படையை ஆராய வேண்டிய நிலையை ஏற்பட்டதற்குக் காரணம் இல்லாமலில்லை. பாற்பகுப்பானது மொழிக்கே உரியது என்பதை உண

ராஜா அது பொருள்களுக்குரியதென்றும் பொருள்களைச் சுட்டுவன பெயர்ச் சொற்களையென்றும் ஆகையால் அவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு பாற்கம்புச் செய்யப்படும் என்றும் கருதியமையின் விளைவே இது. இது முன்பு குறிப்பிடப்பட்டது போன்று இடைக்கால, பிற்காலத் தமிழ்ப்புலமை உலகம் வடமொழி, ஐரோப்பிய மொழிகளுக்கு ஆட்பட்ட காரணத்தின் காரியமாகத் கூடும்.

அஃதினை ஒன்றன் பாலில் ஆண், பெண் வேறுபாடு கருதப்படாமல்கு கட்டும் பெயரின் அடிப்படையில் பொற்கோ அளித்த விளக்கம் படர்க்கை விளைமுற்றின் அடிப்படையிலும் பொருத்துவது முன்பே அவதானிக்கப்பட்டது. இவ்விடத்தில் தமது தோக்குக்குத் தேவையற்றதெனினும் தெனியுகருதி பொற்கோ கூறியவற்றில் உள்ள வேறு இரு குறைகளையும் சுட்டிக்காட்ட வேண்டியுள்ளது. ஒன்று மேற்படி மேற்கோளின் தொடக்கத்தில் "இலக்கிய வழக்கில்" என்று பிரித்துச் சுட்டப்பட்டிருப்பது பொருத்தமானதல்ல. ஏனெனில் பொற்கோ கூறலும் செய்தி உலகவழக்குக்கும் பொருத்துவதே. மற்றைய தவறு "இடம்பெயர் கள் தவிர" என்று இடம்பெயரை விலக்கியுரைப்பதாகும். எல்லாகப் பெயரையும் சுட்டும் பெயர்களுள் பொருத்தமான ஒன்றினால் சுட்டலாம். சுட்டும்பெயரின் பயன்பாடு தொடர் நிலைக்குரியது என்பதைக் கருதா

மையே இத்தவறு நிகழக் காரணமாய் இருத்திருக்கலாம். உண்மையில் ஒரு தொடரில் மூன்றுமாம்மட்டுத்தப்பட்டு (எழுவாயாக) வரும் எத்தப் பெயரையும் அடுத்த தொடரில் பொருத்தமான ஒரு சுட்டுப்பெயரினால் பதிர்ந்து செய்யலாம் என்று கூறுவதே சரியானதாகும்.

சுட்டுப்பெயர்பற்றிய ஆராய்ச்சி அதிகாரப்பட்ட நிலையில் சுட்டும் பெயரின் அடிப்படையில் வேறுப் பிள்ளை முன்வைத்த ஒரு கருத்தையும் தோக்குதல் தன்று.

"ஆதிக்காலத்தில், தமிழில் செய்து அவன் என்று னக்கிவம் அமைத்திருத்தல் வேண்டும். அவன் என்பது ஆண்பாற்கட்டுப்பெயர். தனியே ஆண் பாவைக் குறித்த பழைய வடிவம் அன் ஆக இருத்திருக்கலாம். அன்றும் ஆணும் மாற்று வடிவங்கள். எனவே செய்து ஆன் என்பதே புணர்த்து செய்தான் எனவும் வழங்கியிருக்க வேண்டும். சொற்களைப் புணர்த்தி எழுதுதலே பழைய தமிழ் முறை. பிரித்தெழுதும் வழக்கம் ஐரோப்பியராலேயே ஆரம்பிக்கப்பட்டது என்பதும் கவனிக்கத்தக்கது. வடமொழியில் பெயரைத் தொடர்ந்து விளைமுற்றுப் பயனிலையாக வருவது வழக்கம். ஆம் முறைமைப் பின்பற்றித் தமிழில் விளைச்சொல்லைக் காலமுள்ளாகக் கொண்டு விளங்கிய பழைய வாக்கியத்தின் முன் பெயர்ச்சொல் வழங்கப்பட்டது.

ஆகவே இன்றைய தமிழ் வாக்கிய அமைப்பு அவன் வந்தான் He came he என்றாகிவிட்டது" (வேலுப்பிள்ளை 1979 பக்.180,181).

"மகவயான மொழியில் வினை முற்றுக்கள் பால்வேறுபாடு காட்டாது நிறைவு பண்டைய தமிழின் அமைப்பை அறிவத்துணை செய்வ உதவும்" என்று கருதுகின்றார் வேலுப்பிள்ளை. ஆனால் பண்டைய மகவயாளம் பாணினர்த்தும் எகனோடு கூடிய வினை முற்றுக்களைக் கொண்டதாகவே இருந்தல் வேலுப்பிள்ளையின் ஆராய்ச்சியிலுள்ள வரலாற்று மூலனைத் தெளிவாக உணர்த்தும். வடமொழி வழக்கை அடியொற்றியே பெயரைத் தொடர்ந்து வினைமுற்றுப் பயனிலையாக வரும் வழக்கம் தமிழில் ஏற்பட்டது என்ற கூற்று வடமொழிச் செல்வாக்குக்கு முந்திய தமிழிலக்கியங்களை நோக்காது கூறப்பட்டது போலும்! அன்றியும் இலட்சக்கணக்கான மக்கள் காலங்காலமாகப் பேசி வந்த ஒரு மொழியை வடமொழியறிந்த ஒருசில பண்டிதர்கள் தலைகீழாக மாற்றியமைத்தார்கள் என்பது மொழியியலுக்குப் பொருத்தாதது.

"இன்றைய தமிழ் வாக்கிய அமைப்பு He came he என்றாகிவிட்டது" என்று கருத்து கட்டுப்பெயரை எழுவாயாகக் கொண்டமையும் வாக்கியத் தொகு

தியை மாத்திரமே மனங்கொண்டு கூறப்பட்டதொரு கருத்து. ஒரு மொழியில் கட்டுப்பெயரை எழுவாயாகக் கொண்டமையும் வாக்கியத் தொகுதியோடு ஒப்பிடுகையில் இயற்பெயரை எழுவாயாகக் கொண்டமையும் வாக்கியங்களின் எண்ணிக்கை மிக அதிகமானது. ஆனால் அந்த இயற்பெயர்களோ வெளிள் அவற்றுட்பெரும்பாலானவை பால் உணர்வுடையாதவையே. அத்தினவயிலெல்லாம் பால் உணர்த்தும் வேலைவை வினைமுற்றுக்களே தனித்து நின்று செய்கின்றன. ஆகையால் வினைமுற்றுக்கள் உணர்த்தும் பாலும் (பாலீதும்) கட்டுமுற்றும் சேர்த்தே கட்டுப்பெயர்கள் தோன்றின. வினைமுற்றே பெயராக மாறித் தொழிற்படும் அமைப்பு (வினையாலணையும் பெயர்) இருத்தலும் தோக்கத்தக்கது. அன்றியும் பெயர்த்தன்மை உடையனவான குறிப்பு வினை முற்றுக்களெல்லாம் அமைவதும் கருத்தத்தக்கதே. இவற்றாலெல்லாம் தமிழ்மொழியைப் பொறுத்த வரையில் வினைச் சொல்லுக்கு இருக்கும் முக்கியத்துவமே உணரப்படுகின்றது. ஒரு பொருளின் திணைபால் என்பன அப்பொருளைச் சுட்டும் பெயரால் திருணயிக்கப்படாது. அப்பொருளின் தொழிற்பாட்டை உணர்த்தும் வினைச்சொற்களாலேயே திணையிக்கப்படுகின்றது என்பதே தமிழிலக்கணமரபு உணர்த்தும் உண்மை.

‘மூப்பலாக்கும் என்ன உயிர்க்கும் சீர்ப்பொன்ன சொல்லொழில் வேற்றுமைபான்’

உடனாத்துணை

தொல்காப்பியம், சொல்லதிகாரம், சொல்லணரயம், (1988) கனேசசுவர் பதிப்பு, திருமகல் அச்சகம், (1989).

பொற்றோ, (1989) இலக்கண அடிப்படைகள், சென்னை

வேலுப்பிள்ளை, ஆ.(1966) வரலாற்றுத் தமிழ் இலக்கணம், பாரதி நிலையம், சென்னை.